

23 Μαρτίου 2017

Το πρωινό της κυρα-Παρασκευής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)





Η κυρα-Παρασκευή ξύπναγε αχάραγα. Είχε έξι στόματα να φροντίσει και άλλα οκτακόσια να ταΐσει. Σηκωνόταν πρώτη, έβραζε γάλα στη μεγάλη κατσαρόλα, έκοβε και λίγο ψωμί να το έχουν πρόχειρο οι κόρες και τ' αγόρια της, έριχνε βιαστικά κάτι στην πλάτη της και γραμμή για το Γυμνάσιο.

Εκείνη τη χρονιά - μάλλον το '64 θα ήταν - την είχαν φωνάξει από τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων να δουλέψει μαζί με άλλες γυναίκες στην κουζίνα του σχολείου. Ακάματη και έμπειρη όπως ήταν από τις θερινές παιδουπόλεις, της φαινόταν σχεδόν παιχνίδι.

Οργάνωνε και έφτιαχνε μαζί με τις άλλες γυναίκες υποτυπώδες πρωινό, γάλα ή τσάι, ψωμί και λίγο κίτρινο τυρί για τα πεινασμένα παιδιά που έφταναν νωρίς-νωρίς. Από τις 7.30 το πρωί συγκεντρώνονταν στη μεγάλη υπόγεια σάλα με τους πάγκους και τα τραπέζια.

Στο Γυμνάσιο της μικρής κωμόπολης που δέσποζε του οροπεδίου μαθήτευαν εκείνα τα χρόνια περίπου οκτακόσιοι γυμνασιόπαιδες. Οι περισσότεροι προέρχονταν από περίπου τριάντα γειτονικά χωριά.

Οι γονείς τους, φτωχοί αγρότες οι περισσότεροι, είχαν καημό να μάθουν τα παιδιά τους γράμματα, μήπως και ξεκολλήσουν από τη λάσπη των χωραφιών.

Νοίκιαζαν με χίλιους κόπους μικρά και ανήλιαγα δωμάτια, όπου τα παιδιά έμεναν

συνήθως δυο-τρία μαζί, χωρίς μπάνιο και τουαλέτα εννοείται. Κάτι νιπτήρες κρέμονταν στην εξώπορτα και αυτό ήταν όλο. Κάθε Σάββατο έρχονταν με το λεωφορείο τα καλάθια με λίγα αβγά, τυρί, καμιά πίτα και κανένα καρβέλι ψωμί. Οι προμήθειες δεν έφταναν ούτε για δυο-τρεις μέρες.

Από Τρίτη - Τετάρτη οι πεινασμένοι μαθητές έκαναν επιδρομές σε κήπους και περβόλια σηκώνοντας ακόμη και κρεμμύδια, ό,τι τέλος πάντων έβρισκαν μπροστά τους. Οι κάτοικοι της κωμόπολης είχαν αρχίσει να αντιδρούν, ζητώντας μέτρα σε βάρος των μαθητών. Η απόφαση της τότε κυβέρνησης Γεωργίου Παπανδρέου ήλθε ως μάννα εξ ουρανού.

Και η κυρα-Παρασκευή δεν προλάβει να γεμίζει τα αλουμινένια ποτήρια με γάλα ή να κόβει φέτες ψωμιού και κίτρινο ευρωπαϊκό τυρί σε κύβους...

Άλλοι καιροί, θα πείτε... Ελα όμως που επανέρχονται.

Στη μακρόσυρτη διαπραγμάτευση με εταίρους και δανειστές τα μόνα αντίμετρα που συζητούν οι ξένοι είναι αυτά για τα συσσίτια των πληττόμενων από την κρίση μαθητών. Οι μόνες αποδεκτές πρόσθετες κοινωνικές δαπάνες από τους ξένους είναι αυτές για τη διατροφή των μαθητών και τη φύλαξη των νηπίων.

Κάτι που υπερασπίστηκε και ο Πρωθυπουργός από βήματος της Βουλής, τονίζοντας τη σπουδαιότητα του μέτρου και επικαλούμενος τη βελτίωση της απόδοσης των μαθητών στα σχολεία που προσφέρθηκαν συσσίτια. Κακά τα ψέματα, η επιστροφή στη δεκαετία του '60 είναι μπροστά μας. Ας μην έχουμε αυταπάτες. Οσο δεν δρούμε αποφασιστικά και καθυστερούμε την έξοδο από την κρίση τόσο θα προσεγγίζουμε τις συνθήκες της μεταπολεμικής Ελλάδας.

Με τη διαφορά όμως ότι τότε η ελπίδα όντως υπήρχε και η προσδοκία μιας καλύτερης ζωής καθοδηγούσε τους πάντες και τα πάντα...

Πηγή: tovima.gr